

ת פ ר ל ה

אלרן

שמור עלי שלא אחשוב שבכל הזדמנות ועל כל נושא עלי להגיד משהו.

שחרר אותי מהדחיפה להסדיר ענייני כולם.

עשה אותי בעל מחשבה, אך לא בעל מצבי רוח; בעל רצון לעזרה, אך לא בעל רצון לתת הוראות לכל.

יש בי אמנם אוצר גדול של חכמה, ויהיה זה מצער לא להשתמש בו, אך בסופו של דבר אני רוצה, אלי, שיהיו גם מספר ידידים.

חתום פי, שלא אוכל להתאונן על מכאובים ויטורים.

אינני מעז לבקש את חסדך על מנת ליהנות מסיפורי יסוריו של הזולת; עזור לי לפחות לשמוע אותם בסבלנות.

תן לי להבין, שלעיתים גם אני יכול לטעות.

שמור עלי שאהיה בעים-הליכות במידה טבירה.

תן לי את היכולת לראות דברים טובים במקומות שלא ציפיתי להם, ולהבחין בכשרונותיהם של בני אדם. והעיקר, הענק לי את החסד שאוכל לומר להם זאת.

מתוך עלון חקלאי אמריקני

מה נשמע?

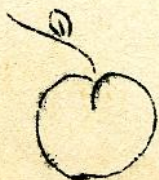
בבקר של יום ג' השבוע
הפתיע אותנו השר פנחס ספיר
בבקר-בזק. בעת שהותו באילת
השחר (כנראה לרגל סיור באזור)
החליט "לקפוץ" ולהציץ בכפר-
הנשיא. וכן עשה, הציץ במפעלים
והחליף מלים עם המנהלים.
מעבין, שהשר זכר כל דבר אשר
באמר לו בבקריו כאן לפני
שלוש שנים.

ביום שלישי היתה חתונתו של
הרוק המושבע, גורברט, עם
שלי מארה"ב. החופה בערכה
באמפיטאטרון, על הבמה
(רעיון מצויין וכדאי שיבוצל,
לפחות בימי הקיץ) בערב
בערכה הצגה בהדרת, שהשתתפו
בה ילדי הכתות חרמון והירדן:
"החלילן מהמלין", לפי הספור
הידוע אך בשינוי קל - לטובת
העבין.

היה זה שילוב באה של פנטומימה
ובלט לקול מוזיקה של ויולדי,
בתוספת הסבר שירי מפי כמה
טרובאדורים צעירים. זאטוטי
יודן וחרמון, שהיו עכברי
ילדי אותו כפר קסום, חוללו
על הבמה ולפי מראה פניהם נהנו
לא פחות מאתנו הצופים.
התלבשויות היו אוטנטיות ויצאו
הישר מתוך ציורי האכרים של
הצירים הפלמים. בקצור -
בקצור - מזמן לא היה לנו ערב
כה מענג.

גדי ישב בכלא צנאי, במשך
שבועיים בערך, וכשיצא שרתה עליו
המוזה והתוצאות לפניהם
בחוברת זו.

במטע החלו לעבוד במכוונות
הקטיף החדשות.

* החוג לנהיגה דפנסיבית מתקיים
בקביעות בכל יום ה'. ישנה השתתפות
יציבה של 35. חבל שכמה מן הנהגים
(אותם הנהגים) נעדרים תמיד, כי יש
יש מה ללמוד.

* בליל ששי התקיימו חוגי הבית. הנושא
שהובא לדיון: ישעות הפנאי, חיי
חברה והמועדון.
ממשאל-בזק מצומצם מסתבר כי ההשתתפות
היתה בינונית ומטה. בני כתת עשור
לא נראו כמעט בכלל (מספרים שהם
מתכוננים לבחינות - בהצלחה!) וגם
צעירים אחרים (חיילים, יוצאי צבא
וכיו"ב) לא הופיעו בהמוניהם.
יש לציין שקדמו לערב זה כמה ימים
חמים ביותר ואולי זה היה אחד
הגורמים להשתתפות הנמוכה מהרגיל.
בכמה חוגים היה ויכוח ער ומעבין.
במקומות אחרים - לאו דוקא. מספר
חברים הביעו משאלה לערוי דם חדש,
ז"א החלפת הרכב החוג, אך הודיעו
לנו כבר שהדבר עומד להעשות. ובכן,
נפגש בפעם הבאה בהרכב החדש.

* במוצאי שבת באנו לאסיפה, אחת
הקצרות בתולדות כפר-הנשיא. זמן
קצר אחרי השעה 10 נסתיימה האסיפה
למען יוכלו הרוצים (ומי מהגברים
לא רצה?) לחזור בתחרות הכדור-רגל.
ומה קרה? מפת נפש! הראות בטלביזיה
היתה גרועה מאד וחלק לא מבוטל
מהצופים התיאש ופרש לביתו.
הנשארים באו על שכרם ונהנו ממשחק
טוב.

* במכנסה יש פנצ'ר. עובדים במכונה
אחת פחות ויש להניח כי מצב זה
יימשך עוד מספר שבועות. החברים
מתבקשים להתאזר בסבלנות והבגדים
יחזרו בקיים - בסופו של דבר.
הסבר מפורט יותר ניתן בהודעה
מיוחדת מן המכנסה (ראה דף הודעות
מהשרותים).

נשפטתי ל-35 ימי מחבוש בפרעל!

כלא 6

ים של אנשים,
ים של סיבות,
ים של טיפוסים,
ים של פקודות משפילות
ים של תוצאות.

ועירובי אחד טיפוסים מביט בחולמניות מתרפקת על הממטרות המשקות
את שדות התירס, והמתיזות את מימהן עד כדי מסך דקיק של טיפות
זעירות, ומפליט מבלי משים: "הממטרות האלה מקסימות"...

יום יום להביט

אל כדור השמש הלוהט
הלוטה בענני ערפל
כחולים מכחול,
ומציץ מבעדם מפעם לפעם

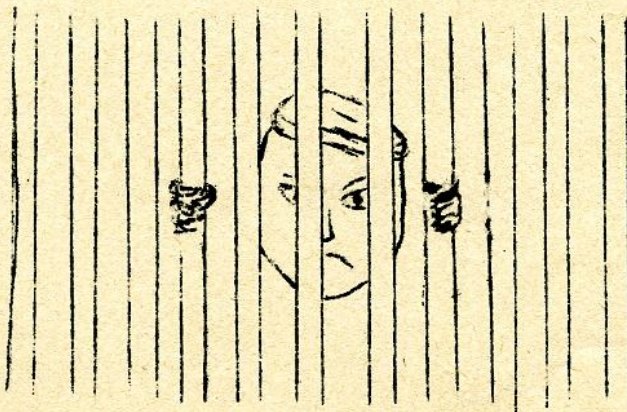
כאילו קורץ,

עד שלבסוף צונח לו לאיטו אל תוך המישור האין סופי -
אל הים.

והכביש

כביש חיפה-תל-אביב
מכונית האצות רצות לדרכן
אוטובוסים, משאיות, פרטיות, מוביות
כל אלה הפכו לסמל: "בחוץ" - מעבר לגדרות התיל.

גדי

זה חכם כחם!

החברים אשר השתתפו באסיפה האחרונה (13/6/70) שמעו מפי שמחה מספר מלים על יחס המשק לאורחים-עובדים.

לפי הבנתי, שמהה התכוונה ליצור רושם שחברי המשק רואים באורחים העובדים תוספת ידיים עובדות גרידא ולא בני אדם, אינדיבידואליים ובעלי אישיות משלהם הזכאים ליחס והתחשבות ככל אדם אחר.

מאחר ואני האיש המטפל, מטעם המשק, באורחים העובדים, (דרך אגב - לא ראיתי קופצים רבים לתפקיד זה!) חוששני שאם לא תינתן לשמחה תשובה פומבית - תתקבל בקרב החברים הרגשה שדבריה באמת יסודם. לאלה שעלולים לחשוב כך הנבי מבטיח כי אין יסוד לדבר. לא חסר לאורחים העובדים כל טפול אישי. אני מצידי מקיים את הקשר בינם לבין המשק, ורג'י העובדת אתי יורדת לחדריהם, מבררת מה הם חסרים, דואגת ומשתדלת לספק להם את כל הניתן.

אם מדובר בקשר הישיר בין החברים לצעירים האלה, הרי לדעתי השיטה הטובה ביותר היא שלא לחייב חברים להזמין בעל-כרחם. נראה לי שהדרך הטובה היא של קשר טבעי המתפתח בזמן עבודה משותפת וכדו'. אם אתה או את רוצה להזמין אליך ולפתח ידידות עם אורח זה או אחר שפגשת ומצא חן בעיניך - מי יתנגד?

חבל שיש חברים הזוקטים ביוזמה שלילית, המתבטאת בהאשמה. אותה יוזמה היתה יכולה להיות חיובית - ומתבטאת בעזרה! אם יש פה ושם יחסים לא טובים בינינו לבין האורחים, הרי זה גורע, לדעתי, מדורי חברים שבמקום להושיט יד - מעדיפים להתבטא בצורה בלתי-חיובית כלפי הנעשה וכלפי החברים שעושים מאמץ בכוון זה.

ג'רי ז.

לידיעת החברים

זמי יוצא לחופש ולמלואים
למשך 6 שבועות מהיום.
במשך זמן זה תמלא את מקומו
בועדת הנריאות שריטה.

אנו שמחים לקבל ולפרסם כל דבר
שיש בדעת החברים למסור.
למען הסדר ברצוננו להודיע כי
התאריך האחרון למסירת חומר הוא
יום שלישי, ז"א שיוזפס ביום
רביעי, ישוכפל ביום חמישי,
יחובר לחוברות ויחולק ביום
שישי.

אנא, השתדלו לתאם את כתיבתכם
והודעותיכם בסדר זה.

צפורה

ביתנו 38

ההצגה הגדולה של השנה!

איזו חתונה! איזו הצגה! איך יתכן שממשיכים להכין לכל חתונה הצגה שברוב המקרים עומדת על רמה באותה? אלה דברים שבשאלים ע"י אורחים המזדמנים בשערינו ואין ספק שבהתפעלות זו יש תעודה באמנה לצביונה המיוחד של חברתנו הקבוצית. כל עוד שמורגש הצורך לראות בכל חתונה ובכל חגיגת בר-מצוה מאורע ששייך לכלל, יגידו עלינו: "כאן הוכחה לכך שאורח חיה של החברה הקבוצית תוסס ודינמי, לפחות בכפר-הנשיא".

חבל שאי אפשר לפני כל הצגה להצביע גם על אלה העושים מאחורי הקלעים כל כך הרבה להבטחת הצלחת הערב. ב"חלילן מהמילון" ראויים לשבחים עפרה, שצירה תפאורה הולמת לאוירה, אילנה כהן ותמנה שיצרו רקודים לעכברים ולבני הכפר וכבדי העיריה, ועמלו כדי שאפילו מוסי ידע ללכת לפי הקצב! וחבל לשכח את הטכנאי הצעיר אריאל שאוהב להשמיץ מילה אחת בבריקת מקרופונים: "חד חד!!" אלמלא עבודתם הנסתרת של פרנקי ועדנה קלמן לא היו עכברים או ילדים מופיעים בצורה כה חיננית. אגב- איזה כוכבים למחול ולמשחק יש לעתיד הלא רחוק...! ואל נשכח את יוזמי הרעיון, ישראל וג'ק גולן, שביססו להחדיר לתודעתנו אוירת פטר ברויגל הצייר, וגרמו נחת למלחין הטרום-קלסי ויולדי בנצלם מופיקה שלו, (אף הצעירים יסכימו שהיא עולה על זאת "החפושיות"). כמעט ובשכחו הבמאי אדי ומבהל הבמה אלק, אם כי התגבנו להצגה באופן פעיל ברגע האחרון.

בשאלת השאלה: "מדוע לא בציג הצגה זו בכפר רופין או במושב אביבים?" אולי האמרגנים יפנו לכוחות הבטחון בהר ובעמק הירדן וישאלו האם ניתן להציג במקומות אלה עם מספר כה רב של ילדים.

נוהג פסול:

ובאשר לחתונות בראה לי שיש לשבות נוהג שמכביס נימה זרה באוירה ה"שייכות" של מאורעות אלה. המדובר על הסתגרות בני הזוג עם אורחיהם במועדון החברים בו נזמן שהחברים מורחקים עד לשעת ההצגה. אין ספק שכונת הנוהג היתה טובה אך התוצאה היא תחושת זרות בקרב החברה. אותו הדבר התרחש בבר-מצוה האחרון במשק: כל משפחה "הזמינה" מוזמנים כביכול לחדרה, ואם היתה למעשה הזמנה פתוחה- סמויה לא היה זה ברור לכל הקבוץ. אין זה אומר שעלינו ללכת בדרך קבוצים אחרים (אפילו שכבים) שהדבר היחיד המציין בר-מצוה או כלולות זו זלילה מרתובית ותוכן לחג אין. כדאי לחשוב שוב ואולי לתקן...

מועדון הילדים

אל אף הרגשת הספוק שנסכה בנו הופעת בלנו בחגים ובהצגות השנה אולי רצוי להעיר לאותם בני תשחורת שסביבת מועדון הילדים בראית כמו שדה קרב: גרוטאות, פחים, חוטים שברי זכוכית ורעפים שבורים אינם עושים רושם טוב ובראה לי שאין זה דורש עמל רב מדי לסלק פסולת זו ולשתול במקומה ערוגת פרחים. אין שום ספק שהמבנה הנוכחי לא יוכל לשמש מועדון באות לאורך ימים ואפילו כיום יש צורך בתקונים לא מעטים לקירות ולרהיטים.

יש המשך...

אולי כאן יש סימן של חור בחיבור: אנחנו מאושרים כשאומרים לנו שחברת הילדים שלנו כמעט היחידה הקיימת באזור הגליל, אך בזה שאיבנו דורשים מאותם בנים ובנות טובים ומוכשרים תשומת לב להופעת המועדון או במקרים אחרים - להתנהגות הולמת בחדר האוכל, אין ספק שעשינו דבר שיתבקם בנו ובאותם צעירים כשיגדלו.

מגרש הכדור-סל

אם הזדמנות בסביבה ההיא בזמן האחרון ודאי שמת לב שההכנות לגידור המגרש נמצאות בשלב מתקדם: בורות לעמודים בחפרו והרשת כבר ממתונה לפריסתה סביב סביב. היוזם, רכז ועדת הספורט לן וו. החולם על טביס יותר מאשר על כדור סל, יתחיל בקרוב בחפוש אחרי מתנדבים לסיום העבודה. יש לגשת במקץ לסיום הגידור כדי ששיר הרקיטה יישמע בארץ. בל יחשבו הצעירים שזה רק משחק לזקנים או להיפך. בקוה שעוד הקיץ נוכל לערוך את אליפות הטביס של כפר-הבשאי ותדעו לכם שלכתר זה לוטשים עינים כותב טור זה ולן וו', שמזמינים בזה את המשחק הראשון.

אריק

כוחות קבתי פילוצים

התכוונתי לכתוב איזה מאמר היתולי על חלום בלהות שחלמתי. ובחלומי אני באה בוקר אחד אל הגן ולאט לאט מתברר לי שכל אותם הדברים שאני צריכה אותם למשך היום נעלמו. והנה אני מקיצה - וזה רק חלום. בינתיים כבר איבני מוצאת שום סיבה להתל והדברים הגיעו למצב כזה שהוא לגמרי איבנו מצחיק. זה כבר כמה שבועות שאנו בועלים את המקלחת, את ארון האוכל, ארון החומרים ועוד אי אלה דברים - ואנו מסתובבים כמו סוהרים עם צרור של מפתחות. ואם אני אומרת שלמרות כל זה נעלמו בזמן האחרון מגבטים, עטים, מהדק (סטילפלר) חשוקים, קומקומים חדשים וכלי אוכל אחרים? ששברו את שעוננו, פתחו את כלובי האוגרת והתוכיים ונתנו להם לברוח, שפעמיים פרצו מצעולים וסחבו לנו מצעול - זה רק מעט מכל אותן הטורדות. אין לי מושג מי נכנס ומחבל בגן ואיבני רוצה להיות שוטרת. יחד עם זה אי אפשר לעבוד כך. לא העצנים שלי ולא התקציב המוגבל שלנו מאפשרים את זה. לכן נשארות לנו עוד שתי אפשרויות: א) להפסיק לעבוד ולתת למישהו אחר עם עצבי ברזל להתנסות בזה או ב) לנעול את כל הגן כלו, את כל הבית - דבר שאני מאד מהססת לעשות. הלא הגן הוא בית של אותם הילדים שגרים בו. האם יש למישהו הצעה יותר טובה? (דרך אגב, ממה שאני שומעת מבתי ילדים אחרים - המצב דומה מאד).

יעל נ.

הודעות מן השורות

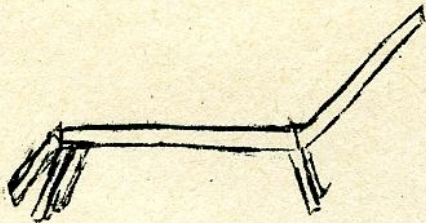

חדר חולים

מספרה

מן הראוי לזכור כי חדר- החולים הוא חדר חולים. רצוי לבקר את החולים והמסורת היהודית רואה בכך מצוה, אולם יש לדאוג לכך שבקורים אלה, שמסבים הנאה לחולה אחד - לא יגרמו יסורים לחולה אחר. בשבוע שעבר נאלץ זוג הורים לקחת את ילדתם הביתה, מאחר והמבקרים הרבים אצל אחת המחלימות הפריעו למנוחתה.

ובכן, נמצא את שביל הזהב ונאמר כך: בקרו את החולים כאוות נפשכם (אך בשקט) עד שעה תשע בערב ואז הס. בתשע בערב מסתיימות שעות הבקור ומתחילות שוב למחרת.

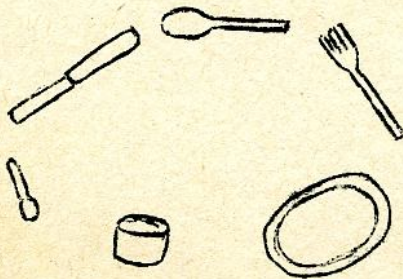

חדר האוכל

לרגל הכנסת המכונה לשטיפת כלים, החברים מתבקשים לצמצם ככל-האפשר בטימוט בכלי-אוכל, עד שהמכונה תכנס לפעולה. ביבתיים השטיפה מתבצעת באופן ארעי ובתנאים לא קלים.

תודה!

עובדי חדר האוכל

במספרה עובדות 2 חברות, ס"ה יומיים בשבוע. לאחרונה נראה שכדאי לצמצם שרות זה, אולי ליום אחד בשבוע בלבד, כי פעמים רבות נשארים "חורים" גדולים ברשימת המסתרקות. לא ברור לאחראית (כוכבה) אם החברות אינן ברשמות מחמת שכחה, או שהן מעוביבות בטפול פחות תדיר, או אולי יש סיבה אחרת לאמור לעיל.

היא תשמח לשמוע מפי החברות כל אשר יש להן לומר - ובהקדם.

המרפאה

בעתיד הקרוב תתקיים אצלנו התרמת

דס.

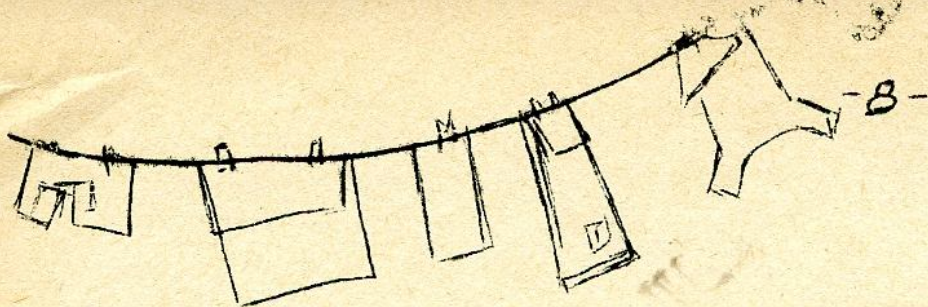
בימינו אלה מיותר לדבר על חשיבותו של מבצע זה. די בכך שנציין כי כל אימת שאנו טומעים בחדשנו: כך וכך חילים נפצעו, הרי הם בצרכים, ברובם, לבנק הדס. לכן, אם מישהו רוצה עוד להצטרף לתורמים - יבוא על הברכה.

להלן הגדרת האנשים שאינם רשאים לתרום:

1. מי שגילו פחות מ-17 ועולה על 65.
2. מי שגרם מדמו בשלשת החדשים האחרונים.
3. נשים הרות או נשים שילדו בששת החודשים האחרונים.
4. מי שחלה בצהבת בחמש השנים האחרונות.
5. חולי שפעת או אנשים שחומם הוא מעל ל-37.5 מעלות (בפה).

כל האחרים מוזמנים לבוא בבוא העת.

הקזה בעימה

המשך: הודעות מן השרותים

הכנסה

1. אנו עובדים במכנסה במכונה אחת בלבד. השניה (הקטנה) תוחזר לפעולה רק בעוד 4 שבועות. כתוצאה מכך חוזרים הבגדים לבעליהם מאוחר מהרגיל וגם בגרם פגור בעבודת המחסן, כי כדי להספיק הכל עלינו לערבב את סוגי הכנסים ועבודות המחסן נאלצות להשקיע יותר עבודה במיון.
2. תאי הכנסים פתוחים משעה 6.00 בבקר יום ו' עד 6.00 בבקר יום א'. אם רוצים להביא כביסה בימות השבוע - כי לא נוח להחזיקה בבית מסיבה זו או אחרת - אפשר להשאיר אותה בחוץ על מישורת העץ (הרמפה) עד שהתאים יפתחו שוב.
3. מיון הכביסה: כדאי שהחברים ידעו על דרך מיון הכביסה בתאים, כדי שיבינו מדוע חשוב לזרוק את הכנסים בתא המסומן לאותו סוג ולא אחרת.

הכנסים ממיינים לפי צורות הכביסה שלהם. יש כנסים שכוונסים בדרגת חום מסוימת ואחרים כונסים בחום גבוה יותר - או פחות. יש כאלה שמכניסים בסבון שלוש פעמים ויש כאלה שמוסיפים סבון פעם נוספת. הכל לפי סוג הפריט ודרגת הלכלוך המשוערת שלו. לדוגמא: חולצות ומפות זורקים יחד, כי לשתייהן מוסיפים חמר להמסת שומן - ואח"כ מעמלנים. אם תזרוק לאותו מקום את תחתוניך, למשל, תקבל אותם מעומלנים, והרי זה לא הכי נח בעולם להלך בתחתונים מעומלנים... את המגבות מכנסים בנפרד ומוסיפים מקסימום של סבון. את הסדינים הלבנים אנו מבקשים להפריד מהצבעונים, כי הכביסה נעשית בדרגת חם גבוהה מאד - שגורמת לדהית צבע, במידה וכנסים לשם סדין צבעוני בטעות. לכן, אם קבלתם סדין שהוא ספק צבעוני-חור, סימן ששמתם אותו במקום שנועד לסדין הלבן בלבד (לבן- שהוא הצבע של חלב, שלג, מלח!) אמרו רבותינו: מה ששנוא עליך - אל תעשה לחברך. על כן, מאחר ולא היית רוצה שהוא יזרוק את בגדי הפלחה המלוכלכים שלו על בגדי חקי-שבת שלך, אל תזרוק אתה את מכנסי הצאן שלך על בגדי השבת שלו.

כאן המקום לציין כי אמהות המפשיטות את ילדיהן הקטנים מתבקשות לא לקלף את הבגדים מעליהם. ואם הן בכל זאת עושות זאת, בנקשה להפריד בין השכבות, להוציא את הגופיה מתוך החולצה ואת החיתול-מתוך התחתונים-מתוך המצרפת, כי כל אחד מהם מתכנס במקום אחר, בדרגת חם אחרת וכו' וכו' - לפי שהוסבר לעיל. ואם מישהי מקבלת תחתוני-תינוק כחלחלים, הרי זה סימן שמישהי אחרת השאירה תחתונים אלה מסתתרים בתוך מכנסים כחוליים - והרי לכם צבע כלאיים שאינו מרבין לב כלל וכלל.
- הערה נוספת לסעיף 2: התאים פתוחים, אמנם, עד יום א' בבקר אך אז כבר גמרנו לכנס בגדי עבודה, לבנים ובגדי חקי שבת. לפיכך תסיקו את המסקנות ותראו שכדאי לזרוק סוגי בגדים אלה במוצאי שבת. הדבר נכון במיוחד עכשיו עד שהמכונה השניה תחזור, כי אנו מתחילים לעבוד במוצ"ש וגומרים עם בגדי עבודה ולבנים לפני חצות. אנא, בואו לקראתנו, הקפידו לשים כל דבר במקומו הנכון, כפי שהדבר מסומן באותיות מאירות עינים על התאים המתאימים. והתוצאה - פחות עבודה לנו וכביסה בקיה וריחנית לכם.

מהחלטות האסיפה ב-13/6/70

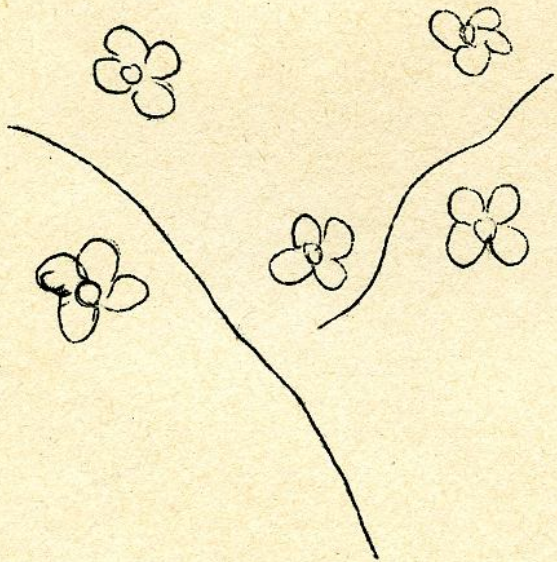
1. בקשה ליציאת שלשה ילדים לחו"ל, בנבחרת הפועל

שלשת הילדים הם: אמיר במינב, גדעון לוי ותמר ריפקינד.
האסיפה אשרה בסיעתם לגרמניה, כחברי נבחרת "הפועל"
בשחיה. הוצאות הנסיעה חלות על "הפועל" אך המשק מתבקש
להשתתף בסכום של 200 ל"י לכל ילד - מלבד דמי כיס.

2. קליטה - קבלת אחותו של ירפי, בעלה וילדם:

הנ"ל בקשו להתקבל כמועמדים בכפר-הנשיא. הילד הוא בן
8 שנים. המשפחה אמורה לעלות ב-15/7/70.
הבקשה התקבלה ללא התנגדות.

x x x x

תמר הולדת

20/6 - נדב סלע
21/6 - יורם מסר
- רודה גודלמן
- אורה בן-צבי
23/6 - אדם מדר
24/6 - צבי לוינסון
- נארה בן-חיים
26/6 - דינה לוי